

Bozaniæ:Božiæena poruka

Autor Administrator

Iz Božiæene poruke
kardinala Josipa Bozaniæa

(...) Naše suvremeno društvo stvara velik broj dobara, ali ih ujedno brzo troši. Umnija životne ponude: dojmove, osjeæaje, iskustva. Stvara umjetne vrijednosti kako bi se još više moglo trošiti, poveæavajuæi žurbu i nemir. Raða neprestane promjene, pokretljivost, izvanska dogaðanja, obilje predstava...No, istodobno proizvodi tjeskobu i životni umor. Sve se to pretvara u krhotine življenja, u površno skupljanje nepovezanih dijelova koji èovjeka ostavljaju nezadovoljnim, razoèaranim i praznim. Nažalost, èesto se to dogaða i s raznim duhovnim ponudama.

(...) Bog je prihvatio našu slabost; ponio je u sebi težinu zla izlažuæi se odbijanju, poniženju i umiranju. Ljubav prema èovjeku, ljubav prema svijetu što ga je stvorio, oèitovala se u mudrosti križa, u sili Božjoj koju ovozemalska mudrost ne razumije. Neuvjetovana i milosrdna ljubav objavljuje se u potpunosti u Raspetome, ali je vidljiva i u betlehemskome Djetetu.

Pozvani smo u vjeri prihvatiti Božju ljubav na takav naæin da po nama progovara: služenje, opraštanje, ljubav prema bližnjima. To je put koji osvjetljuje ljepotu i nadu življenja. Tim se putem uèvršæuje obitelj, izgraðuje kršæanska zajednica i oplemenjuje društvo.

I dok se èini da evanđeoski navještaj nema puno zajednièkoga s našim stvarnim problemima, niti se tièe naše svakidašnje brige: rada, doma, uspjeha, sigurnosti, možemo se pitati uspijevamo li uopæe, pod teretom neposrednih interesa, otkriti i vidjeti životna pitanja na koja Krist daje odgovor i želi da ga svaki od nas èue.

Posljednjih se mjeseci diljem svijeta, pa tako i u hrvatskome društvu, èesto èulo govoriti o krizi i recesiji. One znaèe životnu nesigurnost, tegobe i uzmicanja, povlaèenje i odstupanje od zacrtanoga. S njima se lako u ljudima izaziva malodušnost i nepovjerenje; osjeæaj pritiješnjenosti i neslobode. Tim se rjeènikom koriste oni koji svoje uporište pronalaze u zemaljskome, koji su se suoèili s nestalnošæu gospodarske zbilje, s neizvjesnom dinamikom težnje prema probitku ili planiranomu napretku(...)

(...) Uistinu, zbog èega se u svjetu osjeæa kriza, nesigurnost? Pred èime se i zašto uzmìè? Što su razlozi posustajanja? Da bi se odgovorilo na ta pitanja, dovoljno je postaviti njima komplementarna: Na èemu je graðena sigurnost? Kamo se to uputilo i koji su bili ciljevi? Kakva je bila hrana izdržljivosti i koja su uporišta izabrana? I ranije se znalo da svjetska ekonomija tim putem ne može stalno biti u rastu, ali se to nije htjelo spominjati jer nas suvremeno društvo uèi živjeti danas, trošiti danas, a sutra æe se vidjeti. Mi se kršæani ne èudimo, jer sve èemu u dnu ne vidimo Boga, držimo nestalnim i prolaznim. Sve što za konaèni cilj nema vjeènost, osuðeno je na vremenitost koja razoèarava. Ako Bog nije postavljen kao temelj, gradi se na prividu ljudske velièine(...)

(...) Naše suvremeno društvo stvara velik broj dobara, ali ih ujedno brzo troši. Umnaža životne ponude: dojmove, osjeæaje, iskustva. Stvara umjetne vrijednosti kako bi se još više moglo trošiti, poveæavajuæi žurbu i nemir. Raða neprestane promjene, pokretljivost, izvanska dogaðanja, obilje predstava...No, istodobno proizvodi tjeskobu i životni umor. Sve se to pretvara u krhotine življenja, u površno skupljanje nepovezanih dijelova koji èovjeka ostavljaju nezadovoljnim, razoèaranim i praznim. Nažalost, èesto se to dogaða i s raznim duhovnim ponudama.

Moderno društvo prisiljava nas da stavimo u središte: stvari, novac, bogatstvo, uspjeh, zaboravljajuæi èovjekove prave vrijednosti: zajedništvo, solidarnost, vjeru, nadu...Usmjerujuæi pogled prema vlastitoj nutritini, vidimo da u nama živi želja za puninom, za iskustvom istinske sreæe. Ipak, sve više postajemo svjesni da postoji nerazmjer izmeðu želja koje nosimo u sebi i naše moguænosti da ih

ostvarimo. Ostvarivost ostaje djelomiènom, a kao najbolji pokazatelj je nužnost umiranja. Da bi se èovjek obranio od smrti, da bi prigušio strah i tjeskobu, da bi se osjetio sigurnim, upušta se u trku za užicima, posjedovanjem i moæi.

Takav stav raða sebièeno dosizanje svojih ciljeva i lažnu samodostatnost. U nemoguænosti da dodirne stvarni odgovor na pitanje životne bezmjernosti i sreæe, jaèa osjeæaj nutarnjega razdora, lomova koji postaju izvorom malodušja i oèaja.

Kako mogu odvagnuti svoj život u ogranièenosti zemaljskoga ako ne u mjeri neizmjernoga i vjeènoga? Božiæ nam donosi obzorje beskonaènoga dobra. Bog je taj kojega tražimo s one strane zemaljske zbilje; on nas pomoæu stvorenoga privlaèi svojom prisutnošæu koja po njegovoj stvoriteljskoj i otkupiteljskoj ljubavi živi u svijetu.

(...) "Bog, roðen od Oca prije svih vjekova", Svevladar, izložen je hladnoæi i opasnosti, u potrebi za najosnovnijim životnim prostorom. U posvemašnjemu siromaštvu, iz kojega se nema kamo uzmaknuti u materijalnome smislu, ipak je živio jedno bogatstvo – obitelj. Bogatstvo ljudskosti i ljubavi kojim je oèitovao važno uporište našim nesigurnostima.

Roðenje Božjega Sina u obitelji izaziva nas na zalaganje oko kulture koja u svoje središte stavlja: osobu, uzajamno sebedarje, život, obitelj, kreativnost u dobru, nadu. Vjernost i stalnost supružnika, raðanje i odgajanje djece, vjerski odgoj, to su èvrsti temelji društva. U takvome se ozraèju može tražiti jamstvo za zadovoljstvo, jer se u kršæanskoj kulturi trajno raèuna s dimenzijom križa. Takav oblik društvene stabilnosti traži i zakonsku i ekonomsku potporu države i društva i ne može se izjednaèiti s niti jednim od oblika zajednièkoga življenja. Štoviše, treba izbjegavati sve što može potamniti njegovu vrijednost i dovesti u pitanje njegovu nezamjenjivu ulogu.

Upravo zbog toga pozivam sve nas koji vjerujemo u Krista da se životno zaustavimo na radosnime dogaðaju božiæne svetkovine i da uðemo u ljepotu koju nam Bog daje okusiti najviše u zajednici koja slavi i koja ne prekida svoje slavlje sa završetkom obreda. Slavlje Božiæa poziva nas na razmatranje što je bitno u životu, a što je od drugotnog znaèenja, iako potrebno(...)

(...) Molimo za one koji žive u nevjeri, u sumnji, za one koji su zatočenici praktičkoga materijalizma i sebičnosti, za sve koji su ravnodušni, za žrtve nasilja, sukoba i društvenih nepravda, za rastavljenе i osamljene, za bolesne i napsutene, za nezaposlene i beskuæenike.

Što zaželjeti kao èestitku za Božiæ, nego ponoviti rijeèi proroka, ispunjene Kristovim dolaskom: "Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku" (Iz 9, 1). I dok tmine zastiru pogled, toliko je dobrih ljudi koji sjaje ljubavlju. Neka nam Gospodin udijeli milost da ne previdimo veliku svjetlost Bogoèovjeka na zemlji. Po zagovoru Presvete Bogorodice Marije neka Gospodin izlije svoga Duha na sve obitelji, osobito na djecu, a bolesnima ulije snagu i strpljivost koja izvire iz Kristove poniznosti i radosti!

Èestit vam Božiæ i blagoslovljena nova 2009. godina!

Vaš kardinal Josip Bozaniæ